

Tiberiados bendruomenė *Maldos bendrystė*

*Brangus broli, brangi sese,
telaimina tave gausiai Viešpats.
Telydi Prisikėlęs Kristus!*

Visas mūsų tikėjimas telpa toje Velykų naktyje, kai mirtis nugalima ir mus apima gyvenimas. Evangelijose apie Prisikėlimą, kurias skaitome Velykų laikotarpio pradžioje, vaizduojami Jėzaus mokiniai, kurie kiekvienas savaip priima šią neįsivaizduojamą naujieną. Vieni greičiau, kiti lėčiau, tačiau visi padeda vieni kitiems, gerbia vieni kitus ir kartu ieško Dievo buvimo ženklų.

Jau kelerius metus keliaujame bendruomenės keliu, kad pagilintume savo, kaip pašvęstųjų, tapatybę šiuolaikiniame pasaulyje. Kartu su kunigu jėzuitu ir psichoterapeutu iš Belgijos stengiamės atskirti savo santykius skaistybės įžado šviesoje. Tai leidžia mums užmegzti „teisingus“ santykius su kitais, teisingą atstumą, padedantį mylėti nesisavinant, sudaryti

sąjungą nesusiliejančią. Tai yra kiekvieno žmogiškojo santykio iššūkis - tiek poroje, tiek bendruomenėje. Daugelis brolių ir seserų yra formavimosi kecionėje ir džiugu matyti, kaip jie tai įgyvendina. Didelis džiaugsmas priimti br. Vytautą, s. Faustiną ir br. Pranciškų (jaunesnįjį), kurie šią vasarą duos amžinuosius įžadus. Be to, vyksta dar ir kiti apsisprendimai.

Šią žiemą turėjau džiaugsmo vėl susitikti su broliais Lietuvoje. Brolis Ivanas, kuris liepą baigia savo pirmąją kadenciją, sutiko tęsti tarnystę dar ketverius metus. Meldžiamės už jį ir esame dėkingi. Taip pat palaikome naujo pastato broliams projektą. Jiems jau pavyko sutelkti nemažai žmonių ir jaučiamas entuziazmas statyti tinkamesnę vietą jų misionieriškam gyvenimui.

Nuo praėjusių metų brolis Mišelis buvo atsitraukęs šabo laikui už bendruomenės ribų. Pamažu jis ėmė abejoti savo, kaip brolio ir kunigo, įsipareigojimais. Po Velykų jis išreiškė norą palikti bendruomenę ir kunigystę. Labai liūdna matyti išeinantį mylimą brolių, kuris daug tarnavo ir kuriam visada bus vieta tarp mūsų. Mišelis nori ir toliau likti Lietuvoje ir šiuo metu lavinasi ir ruošiasi tapti pedagogu. Tegul gailestingumo kupinas Viešpats jį lydi ir saugo savo draugystėje.

Dievas visada deda viltis į žmogų. Nelaimės ir konfliktai, su kuriais susiduriame šiandien, gali mus nuvesti į kančią ir nusivylimą. Popiežius Pranciškus savo gavėnios žinioje kvietė rizikuoti ir pagalvoti, kad esame ne agonijoje, bet priešingai – gimdyme... O baigdamas popiežius pacitavo keletą Charles'io Péguy eilučių: „Tikėjimas ir meilė laiko šios mažos mergaitės vilties rankas. Jie moko ją vaikščioti, o ji tuo pat metu traukia juos į priekį.“ O mano džiaugsmo, Kristus prisikėlė!

Brolis Pranciškus

*Br. Ivanas Slovakijoje.
Malda ir žygis, kaip gyvenime.*

Evangelinių patarimų įžadai

Po daugiau nei penkiolikos metų draugystės ir devynerių metų, praleistų bendruomenėje, birželio 8 d. patirsiu malonę duoti amžinuosius evangelinių patarimų įžadus. Tai įsipareigojimas gyventi **vienuolinį pašaukimą** konkrečioje – Tiberiados bendruomenėje. Jonas Paulius II labai gražiai aprašo tą pašaukimą: „Ištisus šimtmečius nestigo vyrų ir moterų, kurie, paklusę Tėvo kvietimui ir Šventosios Dvasios raginimui, pasirinko šį ypatingą *sekimo Kristumi* kelią, kad Kristui atsiduotų „nepadalyta širdimi“ (plg. *1 Kor 7, 34*). Jie, kaip ir Apaštalai, viską paliko, kad būtų su Juo ir tarnautų Dievui ir broliams (Vita Consecrata§1).“

Tėvo pakviestas, Šventosios Dvasios sustiprintas, laisvai pasirenku šį *sekimo Kristumi* kelią. Kristumi, kuris visame kame buvo **klusnus** savo Tėvui, **neturtingas**, nusižeminęs, kad būtų arti kiekvieno žmogaus ir **skais-tus**, visiškai atsidavęs Karalystei, netūrėdamas nieko brangesnio už Dievo meilę ir gyvendamas ta bendryste, kurią „tradicija visada laiko *išankstiniu galutinio pasaulio skelbimu*“ (VCS26).

Dėkoju Dievui, kad pakvietė mane į šią, tokią artimą, bendrystę su Juo, gyventi ta gyvenimo forma, kokia gyveno Jėzus, kad po truputį, išorės pastūmėta, ir mano širdis supanašėtų su švelnia ir nuolankia, pilna meilės visiems žmonėms Jėzaus širdimi. Taip pat dėkoju, kad galiu tą vienuolinio gyvenimo dovaną gyventi mūsų jaunoje, dar tik gimstančioje, bet tokioje gražioje bendruomenėje.

Nuo pat mažumės mane traukė kaimo gyvenimas, gamta. Vasarą būdamas kaime darydavau kulinarijos šou ir sukdavau veršiukams balandėlius iš varnalėšos lapų. Susipažinęs su Baltriškių bendruomene iš karto buvau patrauktas to paprasto, ūkiško gyvenimo, nors apie pašaukimą toli gražu dar negalvojau. Pradėjęs dalyvauti Šv. Damijono grupėje atradau bendruomeniškumo grožį ir pranašišką misiją – liudyti visų žmonių brolystę. Taip pat pamačiau, kad bendruomeninis gyvenimas yra tikra Dvasios dovana ir vaisius. Tokie, iš pažiūros skirtingi, žmonės su skirtingomis istorijomis, nuostatomis, patirtimis. Bet visi surenkami prie Kristaus ir tampa tarsi viena šeima. Po truputį keliaudamas tikėjimo keliu atradau misijos džiaugsmą. Įvairiausios patirtys leido suvokti, kad negalime būti krikščionimis ir tą lobį pasilaikyti sau. Tiesiog natūralu tuo dalintis su kitais ir mūsų pačių tikėjimą tas dalinimasis gaivina. Baltriškės buvo man ir maldos mokykla. Nors ir kitur turėjau progos susipažinti su liturgine ar mąstomąja malda, vis dėlto Tiberiadoje gyvenamas maldos paprastumas, sakyčiau, šeimyniškumas maldoje, man yra arčiausiai širdies. Galiausiai, kai jau rimtai pradėjau svarstyti apie vienuolinį pašaukimą, buvo aišku, kad jį norėčiau gyventi bendruomenėje

*„Kurioje broliai ir seserys būtų pilni džiaugsmo,
nuolankūs Šventajai Dvasiai,
uolūs maldoje, patyrę tikėjime,
laimingi visą laiką gyvendami kartu,
ir vieningai atsakydami į mūsų laiko ir mūsų Bažnyčios kvietimus
skelbti Jėzų, liudyti Jį vienybe ir malda
ir nuolankiu mūsų rankų darbu.“ (malda Pjūties šeiminkui, Br. Morkus)*

Įstojęs į bendruomenę, tiek noviciato metais, tiek vėliau, gilinausi į Katalikų Bažnyčios mokymą, vienuolinio gyvenimo suvokimą, bendruomenės tradicijas. Dabar matau, kaip Dievas per visus tuos metus mane vedė, mokė, tinkamu metu siuntė tinkamų žmonių ir nuolat drąsino kartodamas „Nebijok, aš su Tavim“. Matydamas Jo ištikimybę ryžtuosi ir pats pažadėti savąją ištikimybę Jam, gyvenant Tiberiados Broliu visą savo gyvenimą. „Ištikimas yra Dievas, kuris jus pašaukė į savo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus bendrystę“

Brolis Vytautas

Abraomo kelias

„Eik iš savo gimtojo krašto, iš savo tėvo namų, į kraštą, kurį tau parodysiu“ (Pr. 12,1). Štai jau kelis mėnesius esu Prancūzijoje ir, kad ir kaip ramiai atrodytų gyvenimas, įvyko daug gražių dalykų. Čia turiu laiko ir sau, ir minimalų bendruomeninį gyvenimą. Laikas sau skirtas pamąstyti, labiau susitikti su savimi, kas ne visada būna lengva, bet labai naudinga. Matau kad yra ką veikti, kaip tobulėti. Kitas labai geras dalykas – dvi dykumos dienos per savaitę. Pastebiu, kaip Dievas man kalba gamtoje – naujai tai atrandu. Tai tokie maži dalykai, kuriuos buvau apleidęs būdamas Baltiškėse, nes buvau pasidavęs įtampai, todėl labai džiaugiuosi šiuo poilsio laiku.

Esu jau gana gerai susipažinęs su vietine bendruomene. Sutinku ir galiu pabendrauti su iš įvairių pasaulio šalių atvykstančiais kunigais. Man patinka klausytis jų misijų istorijų – nuostabu, kaip Dievas veikia ir kitur!!! Turiu viena kunigą, kuris lydi mane tylos maldos tobulėjimo kelionėje, esu

ir dvasinio palydėjimo kursuose. Žodžiu, stengiuosi ir fiziškai ir psichologiškai pailsėti, maitinti savo intelektą ir dvasinį gyvenimą.

Galiu pasidalinti ir keliomis išvykomis, kurių metu labiau patyriau savo ribas ir Dievo malonę! Vieną popietę sugalvojau apsukti didelį ratą. Žinote, kai nesi pripratęs važinėti per kalnus, tai yra tikras išbandymas. Priesimenu paauglių stovyklas, kai jie, pamatę „nedidelę“ kalniuką, aimanuoja, bet – kas būtų jei šitokius kalnus pamatyti! Buvo kokie 8 km nuolatinio važiavimo į viršų ir man kartais jau trūko kvėpavimo, bet kai pasiekiau viršūnę, atsivėrė toks grožis. Atrodo, taip pavargau, bet taip nuostabu pamatyti tą Dievo sukurtą grožį. Aišku, leistis žemyn yra daug lengviau, bet deja, tai prabėga daug greičiau...

Toliau norėjau pasidalinti keliais dvasiniais „perlais“, kuriuos gavau per šį laiką. Tai „perlai“ ne tik man, bet ir kiekvienam, kas jų nori:

- „Meilė, tai ne kova, bet kai kas, dėl ko verta kovoti!“ Man šis perlas atskleidė dar gilesnę santykių prasmę, nes (šeimoje taip pat) ne visada išeidavo mylėti savo brolius, kad ir kaip norėdavosi... bet ir kovoti dėl to ne visada būdavau pasiryžęs. Susitikimas su Jėzumi daug keičia, atsiranda jėgų kovoti, kad „Meilė“ manyje ir mano santykiuose būtų gyvą.
- „Atsisakyti troškimo turėti sunkiau nei atsisakyti paties turto.“ Dar vienas perlas, kuris man atvėrė akis į kai kuriuos dalykus, nes nieko neturėdamas aš išties turiu daug. Visada būna, kad norisi vis daugiau, reikia tau to ar ne. Čia ir atsiskleidžia neturto giliausia prasmė – neprisirišti prie daiktų, dalykų gal ir yra lengviau, nei atsisakyti pačio troškimo turėti... Šventasis Paulius sakydavo: „Ką turi, ką nesi gavęs?“ Viskas mums Dievo duota, net gyvybė.
- Trečias perlas apie askezę. Šventasis dykumos Antanas pakeitė mano požiūrį į šį žodį. Nežinau, kaip jūs, bet aš suprasdavau, kad tai mano pastangos atsisakyti ko nors man brangaus... valgio ar kitoje srityje, kad priartėti prie Dievo, turėti daugiau laiko Jam. Bet atsivėrė ir kitas aspektas, „Askezė yra gyvenimo patirtis, pratimai gyvenimui!“ (mano vertimas iš prancūzų kalbos). Tačiau esmė yra daug pozityvesnė, kai noriu daryti gera, kartais pamirštu save... ypač tarnaujant.

- „Dievas neklaus, kodėl jūs nusidėjote, jis klaus, kodėl nenorėjote atsiversti!“ Aš, kaip jaunystėje atsivertęs žmogus, pradžioje maniau, kad tai vienkartinis dalykas, bet kuo toliau gyvenu, tuo labiau patiriu, kad tai kasdieninis kelias.

Labai norėčiau išreikšti didelį dėkingumą jums, kurie mane palaikote savo draugyste, malda ir aukomis. Per gavėnią ypatingai nešiojasi jus maldoje ir, manau, toliau taip nešiosiu. Esu apsuptas ir paliestas jūsų meilės, AČIŪ JUMS. Kristaus begalinėje meilėje.

Jūsų brolis Jonas

Tuoj būsiu Lietuvoj...

Džiaugiuosi, kad baigdamas trejus metus trukusį mokymąsi Kanadoje ir artėjant galutiniam grįžimui į Lietuvą, rašau jums.

Pastarieji metai Monrealyje buvo visais atžvilgiais turtingi, todėl norėčiau su jumis pasidalyti keliais trupiniais.

Pirma, tai mokymai, kuriuose tęsiau savęs pažinimo kelionę, pagrįstą šviesa, grožiu ir gėriu. Ši asmeninė kelionė leidžia man pačiam patirti tai, ką vėliau noriu nešti kitiems. Per šiuos trejus mokymų metus mačiau, kaip manyje stiprėja vidinis žmogus. Mane jaudina tai, kad per visą šią kelionę savo istoriją, kurią galėjau laikyti sužeista, dabar matau kaip šventą. Anksčiau mačiau ją kaip fragmentišką, o dabar matau ją kaip vientisą. Anksčiau buvau priklausomas nuo kitų žmonių požiūrių ir nuomonių, o dabar matau, kad orientuojuosi savyje. Nesistengiu būti egocentriškas, bet laisviau mylėti ir nešti bendruomenei ir žmonėms, kuriuos sutinku, tai, kas esu.

Šiais metais ypač mokomės dirbti su žmonėmis. Koks džiaugsmas, kai gali padėti žmogui palikti netikrą įvaizdį ir gyventi pagal tikrąjį, įveikti traumas, atpažinti savo grožį ir vidinę stiprybę, būti tiesoje, kas jis yra, o ne vien tai, ką verčia jausti istorijos žaizdos, susijusios su vidiniu skausmu ir santykiais.

Taip pat tęsiu savo misiją parapijoje (kartais ir lietuvių) – švenčiu sekmadienio Mišias, lankau žmones ir šeimas, lydžiu juos. Visa tai man leidžia pajusti dalijimosi Jėzaus meile, pašvęstojo misionieriško gyvenimo

Kristau, tu esi pasaulio šviesa.

džiaugsmą. Patyriau, kad mano pašaukimas nepriklauso nuo vietos, bendruomenės ar šalies, bet esu misionierius visur, kur tik esu. Todėl misija pirmiausia priklauso nuo manęs kaip asmens ir nuo mano vidinės ugnies, Šventosios Dvasios

kurstomos ugnies, kuri mane skatina apsispręsti eiti link kitų.

Viena įsimintiniausių šių metų patirčių buvo mano misija kalėjime. Praėjusiais metais su dar dviem studentais vykdėme projektą su kaliniais, o šiemet vieną vakarą per savaitę einu susitikti su kaliniais Mišiose arba kavinės pasimatyme. Retkarčiais taip pat einu aukoti Mišių kitame kalėjime, psichiatrijos skyriuje. Tai labai atvėrė mano širdį, leido plačiau mylėti ir priimti Dievo žvilgsnį į žmones. Mane sujaudina, kai matau, kokie dėkingi už šiuos apsilankymus yra kaliniai. Susitikimai suteikia jiems vilties ir leidžia pajusti, kad jie kažko verti „išorėje“ esančiųjų akyse. Pavyzdžiui, susitinku su kaliniu, kuris, būdamas 22 metų, dramatiškomis aplinkybėmis nužudė du jaunos žmones. Šis nusikaltimas tuo metu pateko į pirmuosius laikraščių puslapius. Kalėjime jis praleido beveik 50 metų, o praėjusią savaitę „atšventė“ 70-ąjį gimtadienį. Į ką nuspręsiu žiūrėti: į jo niekingą nusikaltimą ar į šį žmogų, kuris nuėjo ilgą kelią ir turi nešti šią našta? Štai čia Jėzaus žodžiai tampa tokie artimi ir kviečiantys: „Būkite gailėstingi, kaip ir jūsų Tėvas gailėstingas. Neteiskite, ir nebūsate teisiai; nesmerkite, ir nebūsate pasmerkti. Atleiskite, ir jums bus atleista. (Lk 6, 36-37), taip pat: „Aš buvau kalėjime, ir jūs atėjote pas mane“ (Mt 25, 36).

Negaliu baigti neišreiškęs gilaus dėkingumo broliams, kurie leido man gyventi ir siuntė į šiuos mokymus. Baltriškėse mūsų niekada nebūna per daug, o dažnai per mažai, kad galėtume gyventi malda, bendru gyvenimu, misija ir darbu. Ir aš žinau, kad jie kartu su Lavaux-Ste-Anne broliais ištvėrė mano nebuvimą. Taip pat dėkoju visiems, kurie mane palaikėte savo malda, draugyste ir pagalba. Bendrystėje su gyvuoju Jėzumi!

Br. Frederikas

O kas gi esu aš?

Tai buvo viena iš tų džiaugsmo dienų, kai po trijų nesimatyto savaičių važiavau pasitikti mylimojo Vilniaus oro uoste. Lėktuvas leidosi vidurnaktį, tad iš namų pajudėjau jau gerokai sutemus, apie 21.00. Nespėjau nuvairuoti nė gerų dešimties kilometrų, kai gretimos gyvenvietės tamsioje gatvėje pastebėjau judantį objektą. Atsargiai apvažiuodama stengiausi įžiūrėti kas tai galėtų būti. Žmogus? Tikrai taip – rankomis besiskerciojantis vyras su vešlia barzda ir aki-vaizdžiai sutrikusia koordinacija. Pravažiavau pro šalį. Dar truputį pavažiavau. Sustojau. Kaip tik tą dieną į mano rankas ir širdį buvo patekusi gerojo samariečio istorija:

Vienas žmogus keliavo iš Jeruzalės į Jerichą ir pakliuvo į plėšikų rankas. Tie išrengė jį, sumušė ir nuėjo sau, palikdami pusgyvį. Atsitiktinai tuo pačiu keliuėjo vienas kunigas, ir pamatęs jį, praėjo kita kelio puse. Taip pat ir levitas, pro tą vietą eidamas, jį pamatė ir praėjo kita kelio puse. O vienas samarietis keliaudamas užtiko jį ir pasigailėjo. Lk 10,30-33.

Sustojau ne tik spausdama automobilio stabdį, bet ir vidumi – visa mano esybė, vidinis žmogus nevalingai stabtelėjo. Kas jis? – Girtuoklis? Plėšikas? Šiaip nelaimėlis? Turi peilį ar neturi peilio, kokie jo kėslai, o

Bjornas ir Renata gyvena antrus Nazareto metus Savičiūnuose, prie Baltriškių.

gal jokių ir t.t. Mintys šviesos greičiu kūrė daugybę scenarijų. Tai buvo pirmasis klausimas, kurį svarsčiau.

Po to sekė antrasis mano širdžiai duotas klausimas – o kas gi esu aš? Visiškos vidinės rimties būsenoje mažčiau apie tai, kas mane apibrėžia – aplinkybės, veiklos, šeimninė padėtis, gyvenamoji vieta, iš šeimos atsinešta istorija, lytis, profesija, pati situacija kurioje šiuo momentu esu (viena automobiliu keliaujanti moteris, tamsu, nesaugu)... Tą akimirką buvo apreikšta, kad esu **mylima Tėvo dukra** ir kad tai yra **vienintelis** ir **tikrasis** mano **identitetas**! Ši tiesa mane išlaisvino ir aš akimirksniu apsisprendžiau mylėti taip, kaip mylėjo ir myli Dangiškasis Tėvas. Net tuomet, kai aplinkybės ir sveikas protas „kviečia“ leisti į kompromisus. Įjungiau automobilio vidinį užraktą (tą, beje, dariau pirmą kartą!), truputėlį pravėriau langą ir lėtai nuvažiauvu atgal. Žmogus sutrikusia koordinacija priartėjo prie automobilio.

- Kas atsitiko? – paklausiau.
- Nerandu kelio namo... - išgirdau visiškai blaivų, bet labai susijaudinusių balsą.

Tai buvo devintą dešimtį gyvenantis senolis, kuris nesulaukęs autobuso į artimiausią didesnę miestą, prarado orientaciją ir beveik dvi valandas tamsoje ir šaltyje ieškojo kelio namo. Išsiaiškinus adresą nustebau, kad sodyba vos už kelių šimtų metrų... Mieste irgi yra namai, kuriuose kaip tik laukia žmona. Pagailo man jo... Pasitikėdama pasiūliau nuvežti pas žmoną, juolab, kad pakeliui, o ir pats prasarė, kad iš ryto turi svarbų vizitą pas gydytoją.

Nors vyras nepaliaudamas kartojo: „visi pravažiavo, niekas man nesustojo, niekas...“, tai buvo nuostabus kelionės kartu pusvalandis. Žinojimas, kas esi pats įgalina pažinti kitą. Tai patyriau kaip didžiulę dovaną. Paklaustas, kas gražiausia yra nutikę per tiek daug žemiško gyvenimo metų, senolis negalvodamas atsakė: „Šeši vaikai. Kaip gražu! Juk nėra nieko vertingesnio kaip būti Dievo bendrininku

ir kartu kurti gyvybę savyje, per save, aplink save, kituose!“ O štai pasiteiravus apie tikėjamą guvumas balse dingio:

-Oi, su tikėjimu labai sudėtinga, labai... Vaikystėje buvau muštas ir dėl religinių dalykų, ir dėl kitko, todėl Dievo bijau iki šiol... Kai užaugau, patikėjau sovietais, bet ir jais teko nusivilti...

Pagailo man to žmogaus dar labiau. Atviros žaizdos prašėsi aptvarstomos, užpilamos aliejumi ir vynu... Ne pirmąsyk patiriu, kad per reikalingiausios fi-

zinės pagalbos poreikį, atsiveria kur kas gilesnis sužeistumas ir jau kitokios paramos tylus šauksmas. Tą vakarą jį tegalėjau nuraminti ir nuvežti iki namų durų. Tačiau Kristus prisikėlė ir, tikiu, per Jį prisikels ir mano sutiktas senolis, ir kiekvienas kuris yra vienaip ar kitaip miręs. Juk Evangelija nėra abstrakcija. Kristus labai konkrečiai moko kaip mylėti: atleisti, priimti, išlaukti, rūpintis savimi ir kitais, nepriartinti nuodėmei, bet drąsiai kalbėti tiesą, susidėlioti prioritetus, pasitikėti, džiaugtis, gebėti būti savo silpnume, atjausti, nebijoti, tvirtai sakyti „taip“, o kai reikia – „ne“. Evangelija išlieka gyva per kiekvieną, kuris žino esąs Dangiškojo Tėvo vaikas. Tad per prisikėlusį Kristų ir Jo Žodį yra viltis, kad bus nušluostyta kiekviena ašara (plg. Apr 21,4). Dar prieš Šv. Velykas į senolio sodybos pašto dėžutę nugulė Geroji Naujiena. Tegu pats Viešpats rodo jam kelią Namu. O jeigu Tėvas kvies į talką – su džiaugsmu raitosiuosi rankoves!

Renata

Kalendorius

BALANDIS

- 06 d. Vaikai iš Panevėžio
- 08-12 d. AA stovykla
- 12-14 d. Gimnazistai iš Šiaulių
- 15-21 d. Nazareto savaitė (be priėmimo)
- 25-26 d. Šv. Juozapo mokykla
- 26 d. Mokiniai iš Paltaroko gimnazijos
- 26-28 d. Jaunimas iš Utenos
- 26-28 d. Viliampolės šv. Juozapo parapijos rekolekcijos

GEGUŽĖ

- 02-03 d. Žaliosios mokyklos antrokai
- 03-05 d. King's Men tėčio sūnaus savaitgalis
- 09-10 d. Šv. Juozapo mokyklos mokiniai
- 11-12 d. Pjūties vaikų pavasario savaitgalis
- 11-12 d. Paauglių savaitgalis
- 15 d. Rokiškio J. Tumo-Vaižganto gimnazijos mokiniai
- 16-17 d. Šv. Juozapo mokyklos mokiniai
- 17-19 d. Įsipareigojusių šeimų savaitgalis
- 20-26 d. Nazareto savaitė (be priėmimo)
- 31-02 d. Bendrakeleiviai

BIRŽELIS

- 7 d. br. Frederikas sugrįžta į Lietuvą
- 7-9 d. Pavilnio maldos grupės šeimos
- **8 d. br. Vytauto amžinieji įžadai**
- 13-14 d. Šv. Juozapo mokyklos mokiniai
- 24-30 d. Nazareto savaitė (be priėmimo)

Maldos intencijos

- Viešpatie, meldžiamės už br. Vytautą, kad jis galutinai pasiruoštų amžiniesiems įžadams. Palaikyk jo kelionę kiekvieną dieną. Dėkojame Tau už šią dovaną bendruomenei ir Bažnyčiai.
- Viešpatie, meldžiame Tave stiprių ir dosnių pašaukimų mūsų bendruomenės laukelyje ir dideliame Bažnyčios lauke.
- Viešpatie, meldžiamės už br. Joną ir už br. Frederiką šiuo nebuvimo ir formacijos laikotarpiu. Stiprink juos jų pašaukime ir padaryk, kad tai, ką jie gauna savo misijai Lietuvoje, klestėtų.
- Viešpatie, Viešpatie, liūdesyje konstatuojame Mišelio pasirinkimą palikti bendruomenę ir kunigystę. Saugok ir laimink mus visus savo draugystėje.
- Viešpatie, prašome Tavęs drąsos, pasitikėjimo ir kantrybės kuriant mūsų naujus namus. Palaimink, Viešpatie, visus geradarius, kurie parodė savo pasitikėjimą ir viltį.

